

JUHÁSZ FERENC

A szerelmes Mindenség

*Egy darázs döng, brummog, zeng, döngicsél,
kettős rozsdagomb-szemálarcú vörösöves kék pamutcsöpp,
lóbab-nagy könnyű szikra,
apró illatbogánccs-kristálysíkla
és úgy röpül,
ahogy a holdsarló az éjen ül,
lemezbordás barka-potroha
sarlósan görbén behajlítva,
s a kinyílt szelvénypalák háromszög-ürességbajusz fugáiból
is a gégemalom hangfüstje párolog,
hiszen ő egész testével beszél,
hisz lénye szerelem-dolog és zene-dolog
és meglendülve csúszik jobbra-balra,
lefelé a mélybe,
fölfelé a magasba,
oldalt-lódulva, mint a rozskalász
ha folyékony forró kezével meglöki a szél,
forrón taszítja,
s csúszik, mint a patakjégen, tójjégen,
sárra-nőtt jégkérgen a fahíd-cipős gyerekkor,
s a fahíd talp-szánon acéldrót a szöges ostor,
a rozsdakönny-darázs a kékgáliccá alvadt hőremegésben töfög
a tetves, rühes, herpeszhólyag-légcsavarlevelű, hegyes,
gyűrt malacfül-levélhaldoklás rózsabokrok fölött.*

*És fénylik az ég
és száradt, hóókádó repedésháló a föld.*

*Mindig hiányzol!
Te jóság, hűség, egyszeri halandóság,
türelem, vágyra szemérmes mohóság,
ha nem vagy velem,
ha bőröd nem érinthetem,
ha szemed kék lázát nem szagolhatom barna szememmel,
ha testedbe nem merülhetek
újra és újra,
mint kútásó ahogy leszáll a kútba:
a csőmerülés titok-útba,
mint űrbe a tejút-csóvarengeteg,
ha nem mondhatom,
hogyan fáj nagyon
ami fáj
és megaláz, mint az adósság
ha csak szavakkal fizethetek,
hisz a sápadt adós csak bénán magyaráz
és minden iránytalan világegyetem-irányból
titkos és megsemmisülés-páfránnyá megszűnő
őskezdet-neutronokat,
világtűz-vágypontokat
lő belém nélküled-magányom,
s csak a türelem
teknője hátamon, hasamon,
mint óriásteknőc mintás, csontvirág-kazettás páncél-buborékja:
a félelem és a védelem csontgyöngykéreg-koporsója,
a süllyedhetetlenség csonthajója
ami húst véd és hitet.
A termékenység tokja páncélöltözet.*

*Nélküled mi lett volna velem?
Csak az időt ismerem,
mint bajszos, fáradt öreg parasztot,
elefántvállú, Jézus-kékszemű bérest,*

*az időtlen-évest,
óriáskezű, óriáslábú cipőtlen cselédet,
ahogy ül a gőzölgő, friss szántáskaréjon,
a föld-kakastaréjon,
mint fekete légy a zsiroskenyér-héjon,
s szikra-kagyló az ekevas,
s füstölögnek a hegy-nehéz, légy-bundás barna bivalyok,
mint az őstűz-öreg
vulkán-kráterek.*

*Ki tudná jobban az elmúlást, mint én?
És nem tudom: bűnöm ez, gyászom, vagy szerencsém.
És miként és hogyan és szintén.
A balandóság szintjén.*

*Hogy tud az ember türelemmé lenni?
A csönd ráömlött, rászáradt őskőzet-rétegeit
vályhínár-fölszivárgás-csőveivel és ágival
mozaikhálósan és függőlegesen
háromdimenziós pókházként
áttörve
napfény-szerelemmé magát fölüzenni
hogyan tud,
mint a hálókút,
mint a zöldszárú virág, zöldszárú fű,
a föld-hű, napfény-hű,
száregyenesében
az edényes víz-út:
vízhálógomoly-horgolások fordított
nyalábszakállával:
ami köbmozaik-borzoltan fölfele nő
és nem nyitott, mint az idő
és sík, terpedt, feszes függőnylapjaival,
edénycsipkéivel leveleiben, szirmaiban
nedvtűzzel ég,
nem mint az elveszett emberiség,
de azért van,*

*hogy majd a sziszegő, szuszogó darázs,
állati apró villanyvarrógép szélforgatta méh:
a szerelmes hűség
szíromkehely-szembéjai
közé dugja két pajzsbimbós moha-páncélfejét,
s a sárga pordorongok küllőkosara mélyén
kotorásszon,
szaglásszon,
legeljen,
ujjongva mulasson,
matasson virágpór-részezen,
mint Jézus,
a földre visszaszállt Jézus
fénykút mellkas-sebében,
ami a beforrhatatlan Éden,
jobb mutatóujjával Tamás:
az előbb kétely, aztán hit-robbanás,
mint hajléktalan a kukában,
amiben nem szemét, de életvarázs van,
s vas-arca, csillagvizsgáló-gömb szeme,
rézmellény-mellkasa
liszt-ingben, liszt-álarchan,
mint karneváli sárga holdpor-maszkban,
s az áldás-oszlopok közt fehéren ténfereg,
mint a malomban dolgozó gyerek,
mint én
a gyerekkor szegénység-szintjén,
amikor a lisztes-zsákokat cipeltem
nyögve, lisztsúlytól agyonverten,
és nyakán a könnyűként nehéz, a kisleány a létsúly-egész
liszt, akár a géz:
mikroszita szemcse-kötés.
És a napfény epe volt és a holdfény se illatsúly-virágméz.*

*És néz az Idő
ős-öreg béres-szemekkel.
És néz az Idő*

*hatalmas szemöldök-kéve bajszerű,
kopár, könnytelen cseléd-szemekkel.*

*Én meg a csöndet nézem,
amire ráragadt a zizegés,
mint legyek a légypapírra.
A finom nyafogás, jajgatás, sziszegés,
mindenség-zizegés.*

*Én leszálltam a Halál közepébe,
mint kútásó a mélybe,
a maga-ásta föld-csőbe,
a köldökön át az elemi bölcsőbe,
Mint a nem-gyáva
fény a pupillába,
a lencse-kiváncsi szembe,
a látóideg arany-izzására,
az érhínár rubint-ragályra.*

*A kútásó
lassú kaszáspókként
ízeltén, tagoltan
lemegy a földalatti csőbe,
az egyre-feketébb csőbe,
szétterpesztett kezekkel, lábakkal
támaszkodva, araszolva a földhenger-falon
az emberből X-alak,
a víz-reménye víz-hit,
vagy favödörben leeresztik
a mélypuha sárkorong-fenekre,
ahol a víz-erek
könnyei ömlenek,
mert sír a föld,
vizet vérzik a föld,
folyékony gyémánt-ágot,
iható kristályt, kristály-bánatot
virágot.*

*Én a Halál kút mélyéből
látom a világot,
ami kis kék pont
a magasban,
a csővég kék szikra-csöppje:
az ott az ég,
a világító mindenség
kék üveg-gombostűként
szűrva a földbe.
És hol még az öröklét lángja, habja, zöldje?*

*Először nem volt semmi.
Csak a Semmi.
Aztán a gondolat,
aztán a teremtés-gond
fölrobbant, a t-0 pont.
Az egy-atomnyi
Ennyi!
A Gond!
A Gondolat!
A Teremtés-Istentudat!,
vagy Öntudatlan Annyi!
Az egy-Istenatomnyi
Ennyi,
vagy istentelen Erőcsomag-Indulat
Annyi,
amelyben minden ami majd a tág
Világ,
tér, erő, idő, lökés, taszítás, vonzás, szívás,
akarat-megvalósulás,
terv, test, dolog, kiterjedés és minden alakzat,
anyag-eső,
erjedés-düh és minden szerves és szervetlen létező
attól, hogy elindul,
tágulva ráng, bolyong, szerveződik, meghal és megújul!
Így lesz örök és így lesz szenvedő. Tér, vákuum és idő!
Aztán a Semmi elkezdett teremni,*

*önmagából kifelé, szétfelé menni,
robbanni, erjedni, terpedni
iszonyat-forrón és alázat-éhesen,
hogy belőle égitest, tárgy, fényhalmaz-habdolog,
élet és halál legyen,
hogy kezdet-működése indulatosan gyűródjon tovább,
hogy növekedés-dühe osztottan, részletesen
dolgozzon tovább,
betenyészve a nincs-tér, nincs-idő
üregeit,
vagy egyetlen végtelen üregét,
ahogy a fény nemzi a fényt
a sötét
magányban,
ami nem is üreg, csak végtelen tág nem-lét,
nem valami anyag bő bemélyedése,
a mégisben a mégse,
barlangja, ami körül sziklatömbök
oszlopai, falai, függő lemez-agyar halmazai,
cseppkőmimóza és cseppkőszakáll
világító ragyogás-szilárd könnyimirigy-növényei,
könnnyuhatag ömlés-terhei,
s a szikla-csőndben az üres levegő-gyomor.
Mint az éhező nyomor.*

*S lesz milliárdszor milliárd lét, lény, indulat,
önmaga-akarat,
megvalósulás, módosulás, sűrű öntudat
és híg öntudatlanság,
erőtér rácsozat-kazal rabság,
elmúlás, rothadás, bomlás, születés, keletkezés,
vágy, remény, rettenet, gyűlölet, bűn, iszonyat,
gyilkolásra kés,
szerelemre test és testre szerelem,
fénygalázat és mágnes-türelem
amit önmagából önmagával szőtt,
s általa az időt*

*a lenni-akaró tűz, erő, nehéz teremődés-ábitat.
Amit a vágy nedvtűzével, sugárzás-ihletével átítat.*

*És mindenütt gát, oszlop, akadály-kőgörgeteg,
láz-ing, mint a vért-kőhögő tüdőbeteg,
szenvedés-lavina, bozót, szenvedély-szővedék,
halálból cölöpsor, aszály-kín, temetőfejfa,
kereszt, gyászba-vert vasazott facövek,
koporsó, ami kék.*

*És mindenütt hangyanyüzsgés-mezők, lángtenger, füstözön,
fehér és piros láng-zátonyok és fekete szakadék-ágak,
amiken mint fűcsont-madárfészkek,
ahogy tántorog a részeg:
lógnak és lengnek a világok,
a burjánzásból kidagadó álmok,
a ragyogáskoszorú rettenetek.
A szenvedésből gyúrt erőlepel halmaz-kötegek.
Az egyszerű és bonyolult tündökletek.
A meg-nem-váltó üdvözletek.
Áhitatok, ideák, misztikák, képzetek.*

*A világ se rossz, se jó.
Csak arravaló,
hogy legyen,
hogy aztán talán ne legyen.
S ami belőle marad,
mint a vízben rothadó halak:
csak pikkely, szem-hely, szálkacsontváz, salak.*

*A világ se rossz, se jó:
dől, hajlik, hintázik, ring, remeg,
mint háborgó, tajték-sziszegés és hab-csattanás
kikötő-öbölben a leborgonyzott hajó
és elmúlik belőle ami múlni-való
és kivilágítva minden ablaka,
s az ablakkorongokra tapadva a semmire kinéz
az egész*

ott-tolongó emberiség:
 a milliárdszor milliárd szemgolyó:
 a barna, a fekete, a borostyánpettyes, a szürke, a zöld, a piros,
 a zöld, a kék,
 mintha méhraj lepne be vastagon, szőrösen,
 fejbúbtól talpig méhészt a kertben,
 alvás-moccanatlan darázs-szobor ő az égitest-virágoskertben
 és mégis dolgozik nehéz zsongás-pontokból ragasztott szoborként,
 feledve ami tegnap, megint és ismét és imént,
 a savat, a lúgot, a lángot, a ként,
 dolgozik zizegő, síró, szuszogó, sustorgó méhraj-öltözetben,
 puha és nyüzsgő, nyafogó páncélruhában,
 mikron-hegedűkből szótt jajgató hártyakabátban,
 létezés szem-harag összetett pontszövet látáskupolában.

És kinéz a mindenség hajó-ablakain
 a volt emberiség,
 a már-halott emberiség-szép,
 a már csak álomkép,
 a volt természeti lény,
 a már halott létezés-vidék,
 a volt élet-tény, ami már halál-tény,
 kinéz az egész szerves és szervetlen létezés,
 az öntudatlan halál-beismerés
 és semmit-ámulása,
 bűne, bűn-beismerése, rejtelme, tudása, önhervadt árulása:
 állat-emplős, elevenszülő, szájöblében-kicsinyeit-hordó:
 a pikkelyes, mirigyes hidegláz védelem-hordó,
 madár, rovar,
 puhatestű és csontváz, kitines és kocsonyás halandóság-vihar,
 irdatlan tömegű és elektron-párapont cikkegés-piciny
 villanásnyi sugárhullám őserő-csíny
 és páncélos és kővel borított, kőlemezekkel bepalázott,
 a taréjos, a pikkelyes, a tüskés,
 az eleven sziszegő kés,
 elefántagyart, mammutagyart, őstigrisagyart, rinocérosagyart
 növesztett többtonnányi belül-véres kard,

*és pontsorlánc és önmagával hurkolt
minden létezés,
minden osztottan is ugyanaz-egész
ájulat és föltámadás és újra-szenvedés.*

*Ami lett a Nincsben,
mikor fölrobbant
az egy-atomnyi Minden
Istenen belül és Istenen innen,
amikor fölrobbant az egy-atomnyi erőcsomag,
az Isten-nélküli mag,
az Istenben-kigondolt mag,
aztán úgy állt a végtelen Vákuum-ingben
az újszülött, a kised, a jövő-alkalom,
a lehet-hatalom,
mint kamilla-virágabrosz udvaron
kisgyerek földig-érő fehér ingben
és harmat-cipőcskében piciny meztelen lábai.*

*És rezgett a vigasszal,
mint ezüst talpnyom-láng eres hassal
a tóparti nyárfalevél
ha fújja a szél,
lökdösi, nyalja, billegteti,
s szinte hallani
ahogy selymesen, göndören sutorog
a maradék-dolog,
a koporsódeszkaforgács ezüstgyász-valami.*

*De jó, hogy kinyíltál nekem még a halál előtt,
hogy kinyíltál nekem halálom előtt
szent és gyönyörű virág-varázs,
engem-akarás, értem-akarás
és én szépséged illatos kelyhébe bújva,
mint virágkehelybe a nászmohó darázs,
mint illat-fodorcsomag vörös rózsafejbe:
a sziromsaláta rózsatengerbe,*

*duruzsolva és nász-zenét szuszogva
legelhetem és falhatom lényed, legelhetem és falhatom létezésed
lángpor-kegyelmét,*

*hogy megrészegíted a szívet és az elmét
és dörmögő, dinamó-majszolással
fújhatom ki lényem magány-özönéből
a nem-lét
világtereit, világszigeteit, elmúlás-abroszait,
fényvétek-asztalait,
hatalmas szenvedés-kendőit, a tűzháló-gomoly kavargását,
mint a nem-létre-ítélt galaxisokat.
A bűnbe-csomagolt titkokat,
a titokba-csomagolt bűnöket.
Amit lehet és amit nem lehet.*

*Ahogy a csillagos úr néz:
úgy néz ő:
a tebenned legelésző,
te titok, kút, tartály, illat-üst,
szerelem-sziromcsillag,
erezett fényhúsú befogadás,
göndör sziromsaláta illatvarázs,
megmaradás-kehely
a pórusos zöld megmaradás-száron,
aki átnőttél a halálon,
mint végtelenségen a boldog türelem.
Világmerész szerelmes mindenség
őstiszta-kék.
Szerelem.
Hogy itt vagy velem.*

*Ó, te örömből-szült Nem-Félelem,
de galaxis-táltoscikó,
jó
hogy itt vagy velem!
Hogy itt vagy velem.
Hogy itt vagyok veled.*

*És te énbennem vagy és nem kívülem
valami sugárzás-határon túl.
És én tebenned vagyok és nem kívüled
ahonnan a nincs-is elindul.
Te éhségem tápanyaga: test,
te fönnyaradásom folyékony bíbor testszöve: vér,
szilárd kötőanyag, mint csontokban a kalcium:
a megmaradás mágnes-rácsa,
összefogó szilárdság-tudása,
mint csontokon az ízület tapadása
és nem reped bennem olvadó jégmezőként,
fagy-leheletű, sárgán párolgó jégkorszak-világként
a csont-szövet,
szerelem-szövet,
hűség-szövet,
élet-szövet
és nem dübörög át jégvilág-halálkoromon
a barbár, bozontos, gigász-agyarú titán horda
mammut-csorda
és nem ül nyakamba vulkán-angyalként lovagolni
a tajték-tó-szemű dühöngő örült ördög,
nem ül vállamra a Sejtelem-Sas.
És szívébe nem szeret
az infravörös-szemű, röntgen-látású rettenet.
A Sejtelem-Hatalmas.
Se kedd, se péntek, se szerda, se csütörtök.*

*Általad élek, mert teveled.
És nem temet,
mint hegyről lehömpölygő sárfolyam,
ferde gyűrődés-lepedőekkel csúszó iszap-óceán:
se bűn, se bánat, se árulás, se babona,
se rémület, se rettenet, se gyávaság-pocsolya,
se hajszt, véres, tajtékos, barnapettyes fehér lovon
vágató fekete álom:
csillaghímzéses mítosz-köpenyű, vas-sisakos halálom,
s ha izzadt álmomból*

rózsasárga kezdet-fényhálójával kimerít
a hajnal,
mint halász a ráját óceánhabos hajjal,
s ébredék lucskos alvó-vászonruhában,
verejték-csipkesapka hajjal,
s vizes ujjhegyemmel nyakad, emlőbimbód,
hasad, derekad, combközöd, felsőkarod,
homlokod, vállad érintem,
rád ujjaim vízárók-pajzspecsétjét,
mint egy szétnyílt búzakévé,
hozzádtapadva hintem,
hogy víz–stigmás leszel, mint a hajnalharmatos virágszirom,
álmomból, mint héjtekercs-bázából a csiga kibújva
bőröd érintem, mint a csodaméz-állat kigyúrt négy szem-ujja,
s harmatláz szziromcsönd csodát érint látóbajusz-szeme:
érintelek és tapintalak,
mint tejfeszes emlődombot a csecsszopó öntudatlan kisujja,
az alig-körmű rózsahernyó-ágaskodás görbén,
hisz ez a törvény,
hajnalban,
abban az éber hódolatban
fehér testhéj-álmotekercs kürtömből kibújva
megértem újra,
megértem, hogy mért élek,
hogy attól vagyok újra,
hogy itt vagy velem:
kívülem-bennem, bennem-kívülem,
s mosolyom napcsillagként dörög,
mert testében az elemi tűz hánytorog, gomolyog, hömpölyög,
s nukleáris szárnyas csillagként égek,
mint az a sarlóssá görbült,
átlátszó szél-tenyértől lökdösött darázs:
fényvihar-kéztől taszított zene-élniakarás,
aki nyilallás, rohanás, taszigált hinta-lobogás,
fénytől fújt galaxis-csillagdomb szemű szerelem-dohogás,
bolyhokból, pamutokból, páncélokából és cellofánból szőtt
szerelem-duruzsolás

*a virág kelyhe éden
sziromörvény-rózsatüzeiben,
illatkút-szívében
kutató, kotorászó, matató,
egész ponthalmaz látópajzs szem-arccal szagoló
koldus-virradás, koldus-visszaadás, koldus-virrasztás,
király-koldulás
ehető, testemben testemmel mézzé átváltozó szerelmedért,
az átlényegülés megváltás-hitért,
az anyagért,
s ami van abban
a mézselyem édes asszony-anyagban.*

*És nem kérdem, kiért.
Mert érted.
Mert értem.
Mert mindenért.*

*Mert mindenért
amit az ember meg-nem-ért
és megért.*

*Az ihletből kicsordult szerelemért.
A szerelemből kicsordult ihletért.
Ami tombolva, lánggal-föltolódva magasan kilövődik,
mint a Földgolyó-pórusok kúpos kráterkürtőiből
a sűrű, habzó véres ősananyag,
ami édes, mint a méhek bögyében mézzé átemésztett
bezabált virágpor,
sárga születésömleny virág-csillag talajból,
ami az anyagképző csöndből pikkelytéglásan okádva kitolódik,
mint a méhek potrohszelvény-fugái közt
a finom viaszlemezkek,
s izzanak, mint a naplementék,
ami Jézus-szeme kék
és Jézus anyja szeme barna hűség-parázs,
fekete-pupillás domború selyemragyogás Isten-hordozás,*

*ami puha, mint kályhában a téli nehéz lángduruzsolás,
tűz-dorombolás,
ami akár a gőztrombitás szarvasfutás
a téli havas erdő fekete rácskazal-ketrecében,
táj-pörgetés figyelme saskörözés,
mert lassú lengése subanás-gyűrűje alatt a táj,
mint színes örvényű bűgőcsiga forog
és kattogva legyezősen ég,
mint a pörgetett rulettkerék,
ami kemény, mint egy Szeráf gyémánt-ingén a túlvilág-ragyogás,
ami szilárdan lágy, mint a virágszirom,
szilárdan puha, mint virágkelyhed,
amibe darázsként bújva magamat veleddé tudom
az alkony-úton
a barlang-csillagsönd kapudon:
te mindörökké édes,
te hűségre-éhes,
halhatatlanság-illattól fényes
halandó örökkévalóság,
örök vagy halandóság,
mert létezése jóság
és nemcsak halál ütem:
mint a világegyetem.*

*Titkok párlata fény!
Meg-nem-szűnő remény.
Éjemet infravörös szívvel átvilágító értelem:
hogyan látszanak benne a könnyek, a szörnyek,
mint gyémánt-szőlőfürtök a földmélyi őskőzetekben,
mint belezsúfolt denevérek, páfránylevél-bajszú
emlős éj-edények,
sárkánymadarak, sárkánygyíkok,
a benne tülekvő sereges halál-szú, a féreg-bosszú,
ősmocsarak, őszurló erdőrengetegek,
fekete fények,
fehér lengések,
mint a rácsos hózápor,*

*ami szirmosan özönlik a felhő-tojásból,
s a tukáncsőrű, királypapagáj-fejű Halál.*

És tebened az ember hazatalál!

*A férfi tebened hazatalál.
Mint az állomásról a hóviharban a gyermek,
akit a szél láng-ostorai vernek,
s amíg hazajut
leng a fehérek ég, mint világvihartól ráncigált tejút.
Otthon van mosolyodban merengve,
mint konyhaasztalnál könnyökölve
aranyhártyaharang lámpafényben.
A téli éjben.
S mint napsütötte lepke-pontszemek
szikráznak a tárgyak, tények, konyhaszögletek.*

*Az a legszebb, ha kimondom:
te vagy az otthon.*

*Így kellett!
Szívverésed vérzenéje mellett.
Hogy közösen egy legyen
minden rész, részlet, változat, indulat, akarat, elfajzás,
módosulás
mivelünk,
mint a végtelen, befejezhetetlen, örvénylő, duzzadó, áradó,
önmagából önmagával szüntelen petét ontó, nem-száradó
világegyetem,
a megmaradás
akár egy világvégtelen óriás,
szikrázó, dünnnyögő ősizzás fénydarázs.*

*Ó, te
testmélyből kifelé virágzó,
köldöktől test-alja mélyből
kifelé és lefelé nyíló Szent Liliom,*

Szent Tűzliliom,
mirigyos, pázsitzivacsos
lefelé szíromkürt,
a titkos és óceánmélyi világító-halak
néma függés-örvénye, lengés-galaxis fénybozótja alatti
gyúrt-szirmú pipacsok csokora,
tűzliliom az éjszakában:
aminek gyökere, szára, levele
bent a csontvázas rózsahomályban
a hús-éjszakában:
a szív alatt,
a tüdőnk alatt,
a gyomor mögött,
a húgybólyag fölött,
a belek mozgáslávacsövei alatt,
a belek örvénylő, hullámozó, bizsergő,
töltött hártycső-dombja alatt,
a máj alatt,
a lép mögött,
a vesék felé ágazva kétnyakú gyökércémalombjával,
a szent hajszalérkazallal
fordítva fölfelé nőve,
hogyan lefelé függ a piros virágfej,
a barna pázsitpajzs alatt kinyúló pipacskehely,
mint vörös harang mirigyszivacsfodrozásból,
a klitorisz-bibéjű fodros édes lángból.
A rózsza, rózsza, rózsza, piros rózsza
áhítózásból és ragadozásból.
Kút: rózsza-ragadozásból.
Fordított kút vérvirágból.

Ó, te napfény-vert,
harmat-ing ölelt
Hajnal!,
szóke hajjal,
Ó, te Csoda-kert,
benned, alakodban,

*megszentelt húsodban
a Test-Virág,
Titok-Virág
fordítva nő:
lefelé, a föld felé nyílik
és szárcsővével, gyökérlombjával,
mint a szétzilált vörös haj
fölfelé,
a szív felé,
az ég felé
nő,
mint visszafelé a múlt-idő
és kelyhével a tömegvonzás felé a mohó jövő-idő! A fordított
Jövő-Idő.*

*Gyökérbozótja a szív felé felhősödve,
kelyhe a föld felé tölcéséredve,
mint a tudódó alkony-láz bíbor naplemente.
Magát holnappá, jövővé mentve.
Örökké segítve!*

*Mert ez is vagy.
Nemcsak az a másik
napkelte, éjszaka, nappali páráviaszból
a tájra hintett természet-mosolygás,
nemcsak az a világegyetem-rács
mágneses sürgés, káosz-rend mozgás,
ami köröttünk ring
akár a világító, tűzmirigy-üst szájú, tűzbojt-tarkóbajszú
halrajok végtelen szikrabozót ütemtágulással, fényhallgatással.
Mert tebenned ég
a szerelmes mindenség.*

*Az ember is halál, meg halál-korlát,
Az ember képzeletével is lát,
nemcsak a szemével.
Bár benne a hiány nyüszít,
mint lilatajtékos nagy nyári viharban*

*a kútkerék oszlopához láncolt kutya,
mert okádásig retteg a narancsláng-dübörgő,
fekete tajtéksárgával hörgő,
elektromos recsegés-fényágakkal durranó különöstől,
a lilaezüst mennyei füsttől,
s lapul a ráomló vízoszlop-erdő könnyrengetegben,
az özönvíz mítosz-testben,
s körötte a tócsán esőhólyagok nyüzsögnek,
nőnek, elpattannak, összetörnek
a hártya-pillanat vízhólyag-szemek.
Jaj, földi világ, jajvíz, jaj, emberek.
Jaj, mert nem elég az elég!
Jaj, emberiség!*

*Él, mert szép az ami van.
Bár lehet, hogy boldogtalan
és hűsége, mint az észak-mohaszalag-törzses
fák az erdőben,
a vénék és akik még csak most-eredőben, növekedőben,
mint a száraz hatalmas sziklakő,
mint a hűtlenségben hűséges idő,
mint a fűszál-levélen billegő feketepettyes piros katicabogár,
mint a tyúkláb-csillagnyomokkal behintett friss csipkesár,
mint a tejköd, ami a bokrok, a fák közt dagadva áll.
Áll puhaszilárdan széttenyészve a szerkezet fölött,
a szerkezet-részben,
a külső bozontban és a belső gallykúszáság űr-rendszerében,
földig pamutgríz-terjedéssel izzik kövér-fehéren,
akár a párazsír.
A fölfelé-ágazás katakombasír.
Hisz az kapta aki adta,
és vízlisztet sír
a pára-vatta.*

*Ez az egész igen-nem
szép, mint a lószem.*

És mért sír, aki sír?

*Hogy zeng, mint a fekete legyekkel teleragadt enyvszalag
légypapír.*

*A hiány sír benne, mint az éhség?
A hiány sír benne, mint a kisgyerek disznóöléskor
a hajnali hófehér rózsakékben ácsorogva,
mert visít, sikít, hörög a jobb mellső lábánál elkapott
jövendő jóllakok-állapot,
az oldalára döntött
göndör-szőke
halálfélelem-szerelem,
mikor a csillagos hajnali ég még rácsorogva
szikrázik szórén, halált-ásító fogsorán,
hisz a csillag-szigora ég lángpettyekkel testére ömlött
és aranykönnnyeket sír a tokától-befelé szívenszúrt disznó,
mikor a kés a szívében forogva kotor,
a feketekék
első világháborús baka-bajonét,
s fröcsköl, omlik zsíros lila vére
az állatgyilkos arcára, kezére, a vállkendős denevér-öregasszony
fáradt szemére,*

*a hajnali téli hókövérré,
a szemétdomb hó-tevepúpjára,
a fehér fekvő tevére,
a fölfogó kék zománcdénybe,
amit gyors fakanállal az asszony kavar,
s a kanálmozgás a vérben,
mint a pörgő légsavar
és vicsorog a disznópofa, a hosszúkás üvöltésben, s a fejevéig
óriás fekete pázsitgomb-függőleges,
hosszú krokodilfej-hegyes a csőrpofo ajak-egyenes,
a hiány sír benne, mint a csillagterek és csillagmindenek
közötti feketekék
láthatatlan anyag:
a talán nagyobb mennyiség
és dermedéstér koromtömbök láthatatlan könnyei,
a hiány sír benne, mint szélviharban a száraz fanyikorgás,*

*a hiány sír benne, mint bűnösben a romlás,
mint a csönd pontjai szárazon a légy összetett pontszemében,
mint a szegénységben a szégyen.*

Vagy csak a lét-magánya szégyen.

Vagy a nem-lehet

éhsége rettenet.

Vagy az atomrezgés, molekula-mozgás,

sejt-szuszogás,

sejt-kapu-kinyílás

az összetett részek lucskos sivataga egészben,

a teljes gyász a részben.

A hiány sír benne, mint az éhség az éhezésben,

a múlandóság a dagadó Egészben,

mint az erjedés a rabban

növekvő és cselekvő rák-daganatban,

éhezőben az anyag-vágy,

mint elfáradottnak a tiszta víz, szappan, frissen-húzott ágy,

a létezés szive anyag-ágy:

ami csak köd,

csöndbe-kötött szikra-láz derengés.

Mert hiány ami van,

az nemcsak a gyomorban,

de az egész embertestben talptól az agyig,

az agykoponya varrat-gömb csontbuborékétekéig,

minden élőlényben a sarkantyútól a csillagig,

a lét-lehetőig.

És áll gyászba-öltözötten

az éhező hiány emberi nem

és nem-emberi szégyen,

mint temetéskor a férfi fekete kalaptól fekete cipőig.

Bennem,

ha nem vagy velem

hiányod nagyobb, mint az örökké izgatott értelem,

hiányod megaláz,

mint a láz,

a nedves mellhártya-gyulladásos,

*a Fekete Angyal Halálos,
forró piros ingbe, piros ruhába öltöztet engem,
piros zokniba, piros cipőbe,
hogy lázba-csomagolva haljak az időbe.
És nem hagy innom és nem hagy ennem.
Hisz a háborúba egyedül kell mennem.
És hogy újra lásson
a túlvilág aranyzöld fényhártya-kapuján kopog vacogásom.*

*A teremtésnek mi hiányzik?
A néma állapot?
A dübörgésnek a csönd?
A csöndnek a súlyos robajlás?
A csönd,
amit simogathat, mint egy szelíd széles állatot,
csókolhat, mint Nietzsche
a barnafoltos, sárga, öreg ló fejét,
mikor megőrült,
önmagába őszült,
s csókolgatta a bársonykút orrlíkat, fekete szivacsperemét,
a ló lúdtojás-nagy könnyező ősz szemét, véres szemét,
mint jéglatyakos zokogó tavat,
a lófej hosszú arcpázsitját, a homlokot:
a bársony-hidat,
a sörényes, foltos kese bánatot, az állatfej-tátikát,
a ló nyálas fogsorát,
motyogva, mint egy téli litánián
a feketefog
öregasszonyok:
Ó, Mutter, Mutter! Anyám, Anyám!*

*Mert ez jön.
Mint kutyának a nyárvihar-vízbörtön.
Mert se ott fönn,
se itt lenn
nem kapja az életet kölcsön.
És nem tudja hol az Isten.*

*De ha itt vagy velem:
Test,
Jóság,
Szelídség,
Megértés,
Hűség,
Türelem,
Szorgalom,
Szemérem,
Szerelem,
Szem-adakozás,
Kéz-adakozás,
Hús-adakozás,
Hit-adakozás,
Ihlet és Varázs,
Mindig-kisimulás,
Soha-gyűrődés,
Bűntudat,
Áhitat,
Dolgozni-tudás,
Megfejtés,
Munka-tudat,
48 óra ébren,
Halál-megállító,
Életet-visszahódító,
Végzetet-visszafordító,
Szekció-tünődője,
Pontosság,
Megbízhatóság,
Akarat,
Makacs Élet-tudat,
Tudás,
Kutatás,
Fölismerés és Megismerés,
Szent Egyszerűség,
Szent Bonyolultság,
ha itt vagy velem*

*szerelmes Mindenség,
Éden-Mindenem,
ha itt vagy velem,
ha bennem vagy fénybátor Egyszeriség,
fénytiszta szerelem
és én tebenned Egyszerű Éden,
Egyszemélyű Emberiségem,
s én illatos szíromcsomag szivedbe,
kelyhed illatrészeg szíromörvényébe bújva,
pupillád kelyhébe bújva
részegen
éledek újra,
a vakfolt, bíborfolt
idegszövetség fényábitatában,
a rubint érháló üst-alj
talaj
fénymocsarában
mutakozom, mint a világ a tükörben,
a természeti és nem-természeti
mozgó, álló, szálló, rengő dolgok tömegei,
a lobogás-foltok,
napkilövellések, fortyogó napfoltok,
s ott matatok, szaglászok, kotorászok,
mint tómeélyi, patakmeélyi
napsütötte bíborzöld mocsáron,
az arany-sáron
a csíbor, csikbogár, vizicsiga, tarajosgőte,
ahogy a vízmélyi méh-csikó legelészik
a hínárszőnyeg-abrosz nehéz mocsáron:
győzők a halálon!*

*Győzők a Halálon!
Ha Szived Kelyhében,
Elméd Kelyhében,
Húsod Kelyhében,
Tested Kelyhében,
Szemed Kelyhében,*

*Hallásod Kelyhében,
Nyálad Kelyhében,
Hús-lázad Kelyhében
egész lényemmel énekelek,
bolyongva, duruzsolva,
máskálva, matatva,
lakatcsipesz-ollós szájjal legelve,
kristálygríz-álarc szemmel döfködve,
buzogányos homloktető-bajusszal tapogatva
benned aratom
boldog indulatom,
világmindenség-szerelem-akaratom,
virágtartályban csillagmindenség-tartalom,
akiben a fény és az árny találkozás
összecsúszás se napfogyatkozás,
komoly elhullás,
komor ritkulás,
akiben a világosság és a sötét összehajtogatva
mint egy époszi könyv.
Az Isten és a könny.*

*Úgy élünk egy-testű ketten
függve a förtelmen:
a véres történelmen.
Mert szerelmünk éppoly csodás,
mint a megfeszítés-varázs
Istenné-ájulás!*

*Nem jajszó,
de virággal világ-hangzó,
mint a halállal-üzekedés
Istenné szétfeszülés,
az emberből-kiereszkedés
szent-élet-epekedés
vége: Istenné-ereszkedés.
Függés, ami már nem csüggedés,
könyörgés, hörgés, bátor kínszenvedés,*

*boldogság, ami már nem a szenvedés
tüske-keresztfáján vérláz-függeszkedés!
De mindig-megújulás:
emberből Istenné átváltozás.*

*Ketten
egy élet-Kereszten!*

*Ketten
eggyé-vált két testben.*

*Eggyé-forrt ketten
a szerelmes mindenségben.*

*Bár férfi és nő emberi lények
egy-test szerelmes mindenségek.*

*Ó, te Üdvösség-Virág, Sejtelem-Virág! Virágzó Világ!
Ó, te Megtartó Virág! Föltámadás-Virág!
Ó, te Fénytartományok
Gyűjteménye Szerelem!*

Ha itt vagy velem:

*aranyvirágzás tóparti mezőn állok
báránnyelhes kék ég alatt
és a kék ég
magasságból mélység,
s az a mező belőlem nőtt ki boldogan:*

a Van!,

mint a szitakötős, lepkés, darazsas reménység:

*világegyetem-tágulással, ahogy a semmiből terjedve, erjedve kinő
és szivemben forog, moco-rog, hömpölyög, gomolyog a hűség:*

a Bonyolultság és Egyszerűség,

mint a túlnőtt magzat a méhburokban:

a világmindenség emberalakban,

mintha szülni készül a nő.

*És mindent tudok és nem akarok soha a földbe lemenni,
a buta és béna indigó-árnyalakok sürgése Alvilágba.*

*Hogy ott legyek árva.
Hisz élni csak veled akarok
és nem halál-szemüvegben mint a vakok,
te szerelmes Mindenség,
akit nem kaptam ingyen,
te Csoda-Mélység!
Mert a szerelmes élet a Minden!
A halál a Semmi!*

